

O viere trochu inak...

„Mať nad všetkým moc. Mať všetko vo svojich rukách.“ – to je túžba vládcov a mocných tohto sveta. A nie sú to len oni, ktorí chcú mať všetko podľa svojich plánov a predstáv. Táto je túžba je v srdci každého z nás. Ale rovnako silné ako táto túžba je aj sklamanie, keď človek cíti vlastnú bezmocnosť. Nemá moc ovládať beh času. Trpí preto vedomím mihajúcich sa rokov, a nebezpečenstvom vždy možného konca. Nemá moc nad počasím, nad striedaním dní a nocí, či ročných období. Má strach z toho, čo sa môže stať a čo môže prísť. Cíti, že nemôže všetko ovládať a riadiť a bojí sa prekvapivých momentov a neočakávaných zvrátov. V pohľade na druhých i na seba skusuje veľké tajomstvo. Nevie celkom ani sám, čo v sebe skrýva, koľko dobrých vlastností a talentov alebo koľko nebezpečných sklonov. Neraz prekvapí i sám seba. Nečakal, že bude tak alebo onak reagovať. Niekedy, ak sa mu dobré podarí, je na seba hrdý a inokedy, keď urobí zlo, je zo seba sklamaný. Okrem toho nevie čo bude o chvíľu alebo čo sa stane zajtra, pozajtra a potom. Aj človek, s ktorým žije, človek stojaci pri ňom, je preňho tajomstvom. „Čo bude so mnou? Čo bude s mojím dieťaťom? A čo s mojou ženou, s rodičmi?“ – pýta sa, rozmýšľa, predpokladá a dúfa len v to najlepšie. Prítom všetkom ale cíti, že nie je všetko v jeho rukách a to najmä vtedy, keď ho prekvapia nečakané udalosti... V takýchto chvíľach cíti potrebu obrátiť sa na niekoho silnejšieho a mocnejšieho. Nieкого, kto je nad tým všetkým. Nieкого, kto to môže ovplyvniť a kto ma moc nad tým. Hľadá ho v prírode, medzi ľuďmi i seba samom, keď chce objaviť v sebe samom nové možnosti a schopnosti...

„Záhada údely človeka vyvrcholí pred tvárou smrti. Človeka netrápia len bolesti a postupný telesný úpadok, ale ešte viac strach pred definitívnym zánikom. Dá sa však viesť správnym vnuknutím svojho srdca, keď zavrhuje a odmieta úplné zničenie a koniec jestvovania svojej osobnosti. Zárodok nesmrteľnosti, ktorý nosí v sebe a ktorý sa nedá zredukovať len na hmotu, sa vzpiera proti smrti. Všetky úsilia techniky, čo ako užitočné, sú neschopné utíšiť jeho úzkosti. Lebo biologické predlžovanie ľudského života nemôže uspokojiť túžbu človeka po ďalšom živote, ktorá je neodolateľne zakotvená v jeho srdci.“ (GS 18)

Takýto je človek. Obklopený tajomstvom stvorenia a zostávajúci tajomstvom i sám pred sebou. Človek preto hľadá odpovede ne otázky života. Pýta sa na jeho zmysel a cieľ. Ale to čo hľadá najviac je istota a z nej plynúci pokoj. Chce sa preto o niekoho oprieť, na niekoho obrátiť a od niekoho dostať vedomie a pocit istoty a bezpečia. Najmä vtedy po tom túži, keď si sám nevie poradiť, keď je sám bezmocný, keď stojí voči – voči smrti svojich blízkych, alebo rozmýšľa o svojom konci, i vtedy keď prežíva utrpenie, bolesť, nepríjemnosti života... Alebo vtedy, keď pociťuje nepravosť, krivdy, urážky a túži po spravodlivosti. Aj vtedy keď pociťuje úzkosť, strach a bezmocnosť voči tomu čo naňho dolieha ako nebezpečenstvo z prírody, ktorá mu je nepohostinná, keď cíti fyzickú, či duševnú slabosť, keď je unavený, znechutený a zlomený na tele, alebo na duchu... Vtedy zvlášť hľadá a očakáva útechu od niekoho mocnejšieho ako je príroda a ako je človek, od niekoho kto nesklame a kto pomôže...

Má šťastie, keď v týchto chvíľach nachádza Boha, svojho Otca a Stvoriteľa. „Lebo Boh povolal a volá človeka, aby k nemu priľnul celou svojou bytosťou vo večnom spoločenstve neporušiteľného Božieho života.“ (GS 18) Toto priľnutie k Bohu, to dôverné spoľahnutie sa na neho, na jeho moc i dobrotu, voláme praktická viera. Už v tomto živote mu práve takáto viera dáva istotu, pokoj i radosť života. Vie totiž, že nie je sám voči svojej bezmocnosti a voči všetkému čo naň dolieha. Vie a je o tom presvedčený, že tu je Nieкто, kto má moc aj nad tým na čo on sám nevládze, čo on sám nemôže... Má moc i lásku, ktorá dokáže odpustiť a opraviť aj to, čo sám svojou vinou pokazil a teraz znáša toho dôsledky. A keď stojí tvárou voči smrti vie, že Kristus dosiahol víťazstvo nad ňou svojím zmŕtvychvstaním a oslobodil tak človeka od smrti svojou vlastnou smrťou. A preto aj keď si je vedomý neodvratného údely smrti vie, že s Kristom je prekoná a vstúpi do nového a večného života. „A tak viera, predkladaná solídny spôsobom, dáva každému človekovi odpoveď na jeho úzkostnú otázku o budúcom osude. Poskytuje nám aj možnosť byť spojení v Kristu s našimi drahými, ktorých už uchvátila smrť, dávajúc nám nádej, že dosiahli pravý život u Boha.“ (GS 18)

Viera, v tomto duchu obrátenia sa na Boha a k Bohu v každodenných situáciách ľudského života dáva človeku svetlo do života, dáva mu novú a radosnú nádej i chuť žiť, už vo vedomí, že nie je sám a že v jeho živote má svoj zmysel, cieľ i riešenie. Dáva mu istotu i pokoj, vtedy ak sa človek dokáže na Boha spoľahnúť a dúfať v jeho pomoc i lásku. Dieťa je spokojné a usmiate v náručí svojej matky ak cíti a prežíva jej krásnu materinskú lásku. Aj vtedy je spokojné, keď ho matka zavinie do perinky a ukryje ho vo svojom náručí, hoci vonku zúri zlé počasie, alebo sa po uliciach potulujú zlí ľudia. Má svoju mamu, jej náručie a v ňom istotu.

Mário Orbán

Jana Víznerová

Údel Matky

Stáť nablízku
a všetko zachovávať do
najmenších detailov
v kronike srdca

stáť nablízku
tak bezprostredne
a zároveň
tak nekonečne ďaleko

meč bolesti
ak mátajúci príznak
je hrotom
priložený na šiju

údel matky
meč bolesti
a prebdené noci..
Fiat!

Keď šaty robia človeka

V Jednom príbehu sa hovorí, ako sa istý človek chcel dostať na radnicu k richtárovi. Prišiel oblečený vo svojich čistých, ale obyčajných šatách, a keď ho richtár zazrel, nemal pre neho čas. Mal veľa súrnej práce. Tento človek sa však chytil rozumu, požičal si parádne šaty a o chvíľu bol naspať. Keď richtár zbadal urodzeného pána, hneď bolo času dost. Ďalej sa spomína, že ten človek vošiel dnu, vyzliekol si kabát a začal sa richtárovi klaňať a ďakovať za to, že ho prijal. Udivený richtár sa pozeral, čo to robí, pokým mu chudák všetko nevyšvetlil.

Zdá sa, že s týmto problémom sa nestretáme iba v príbehoch, ale aj v živote. A veľmi často a oddávna. Už sv. Jakub upozorňuje prvých kresťanov, ktorým na zhromaždenie prišiel muž so zlatým prsteňom a v skvostnom rúchu, ale prišiel aj chudobný v

chatrnom odevu. Všimli si toho, ktorý bol oblečený do nádherného rúcha a slávnostne ho usadili, ale chudobného nechali stáť alebo ho posadili k svojej podnožke. Sv. Jakub pripomína, že sa robia rozdiely podľa šiat, podľa vonkajšieho výzoru.

Toto nebezpečenstvo neustalo ani dnes a mohli by sme ho posunúť ešte ďalej. Dnes sa už neklame odevom, lebo ten si môže kúpiť takmer každý; taký, aký práve chce. Dnes sa už viac klame rým, čo je pod ním. A my sa necháme nachytať, hoci nás možno aj neveriaci ľudia upozorňujú, že „nemajú radi frajerov, čo všetko vedia, že v pózach drieme had a že klamať telom nie je veda...“

Dáme sa ovplyvniť vonkajškom, hoci práve ním sa môžeme najviac a najľahšie mýliť. Práve preň človek vždy od počiatku sveta robil najväčšie chyby a v súčasnosti máme k tomu osobitne blízko. Presviedčame viac vonkajškom ako svojim vnútom a veríme viac tomu, čo vidíme očami, ako tomu, čo sa dá vidieť iba srdcom. Ba už sme si odvykli pozerať sa srdcom na iného človeka. Stačí si zrátať minúty strávené pred zrkadlom alebo pri čítaní časopisu o najnovších kozmetických prípravkoch, ktoré sľubujú, že nás urobia krajšími, a zrátať i tie minúty, ktoré venujeme pohľadu do zrkadla Božieho slova. Ľahko zbadáme, čo je pre nás dôležitejšie. Keď máme na nohaviciach maličkú škvrnku, ktorú sme nezbadali, a sme kdesi v spoločnosti, ako nás to vie škriekť a ako sa za to ospravedľujeme! Ale nečisté srdce nás možno tak veľmi netrápi.

Mohli by sme ešte veľa hovoriť o tom, ako sa nechávame klamať a ako my klameme svojim vonkajškom; zámerom však nie je vymenovať všetky prípady, ktorých sa to týka. A nechcem ani tvrdiť, že patričná starostlivosť o svoj zovňajšok je niečím zlým a nepotrebným. Naopak. Aj to patrí ku kresťanstvu. Chcem

iba pripomenúť, že sa dáme ľahko oklamať vonkajším zjavom. A ešte niečo. Recept na krásu, revolúciu vo svete kozmetiky: čisté srdce, ktorého krásu vidieť na tvári.

Marián Bublinc

Vrcholy

Majstri sveta, športu, slova, odborného výcviku.

Titul, ktorým oslovujú toho, kto niečo vie, kto sa vypracoval z učňa cez tovariša na miesto majstra. Z jeho rúk, hlavy, huslí alebo futbalovej lopty vychádza výkon hodný obdivu.

A preda, ako hovorí múdre české príslovie, aj majster tesár sa niekedy sekne. Majster športu na vrchole kariéry kopne jedenástku vedľa a majster slova na vrchole slávy stratí reč.

Majstri duchovného života môžu tiež občas stratiť slová alebo kopnúť vedľa, ale - na rozdiel od hore menovaných kolegov - nemôžu vo svojom odbore nikdy dosiahnuť vrchol.

Inými slovami..

*Z učňa v každom odbore
sa do smrti stáva majster.
Len v duchovnom živote
je aj majster až do smrti učníkom.*

Max Kašparů „Inými slovami“

Sväté omše v 23. týždni cezročného obdobia

12.IX.utorok

18.00 + Anton Hajko, manželka a ich rodičia

13.IX. streda

18.00 za zdravie a pokoj v rodine

14.IX. štvrtok

7.00 na úmysel

15.IX. piatok -Slávnosť Sedembolestnej Panny Márie

8.00 + Rudolf Polák a manž.Helena

18.00 na úmysel ordinára

16.IX. sobota

18.00 + Jozef Peško a rodičia

Upratovanie kostola č.d. 325- 52

17.IX. 24. Nedeľa v Cezročnom období

8.00 za farníkov

9.15 + Anton Jurčovič, manž.Apolónia a ich rodičia

Liturgický kalendár

11.IX. pondelok	sv. Emilián, biskup
12.IX. utorok	Najsvätejšie meno Panny Márie
13.IX. streda	sv.Ján Zlatoústý, biskup a učiteľ Cirkvi
14.IX. štvrtok	Povýšenie Svätého Kríža - sviatok
15.IX. piatok	Sedembolestná Panna Mária, patrónka Slovenska
16.IX. sobota	sv.Kornélius, pápež a Cyprián, biskup, mučeníci

K ľudskosti spásy patrí teda i to, že sme ju dostali od Ježiša Krista ľudským spôsobom. Pán Ježiš svojou ľudskou poslušnosťou napravil Adamovu neposlušnosť. Ako napísal Anzelm Canterburský: „Iba ak je Ježiš Kristus nielen pravým Bohom, ale aj pravým človekom, môže nás vykúpiť.“

Božie deti

Božská a ľudská prirodzenosť Ježiša Krista sa v dejinách napádala najčastejšie. Okolo roku 320 vystúpil Arius s učením, že Syn je podriadený Otcovi, a preto Kristus nie je ozajstným Bohom, ale Jeho prvým a najdokonalejším tvorom, prostredníctvom ktorého Boh stvoril svet. Tým vlastne Arius postavil Syna nie na úroveň Boha, ale tvorov. Vôbec nebral do úvahy, že Kristus len ako človek by nás nebol schopný vykúpiť z moci hriechu a smrti. Nicejský koncil roku 325 slávnostne definoval vieru v božstvo Syna. Druhý carhradský koncil roku 553 definoval článok viery o jednej božskej osobe v dvoch prirodzenostiach. Tretí carhradský koncil v rokoch 680 - 681 zvýraznil, že táto jednota Boha a človeka v Ježišovi mu neuberá na jeho ľudskej prirodzenosti.

Toto krátke vysvetlenie je dôležité na pochopenie významu našej spásy. Cirkev jasne učí, že Boží Syn sa pre nás ľudí a pre našu spásu stal človekom. Sv. Lev Veľký to nádherne povedal slovami: „Spasiteľ sa preto stal Synom človeka, aby sme sa mohli stať synmi Božími.“

Ježiš Kristus teda predstavuje pre všetkých ľudí nový začiatok. Na tom, čo sa pri jeho vtelení neopakovateľným spôsobom odohralo, majú mať účasť všetci ľudia. Skrze spoločenstvo s Bohom máme dosiahnuť plnosť nášho ľudského bytia.

Zhrnutie:

- Ježiš je Boh: „Ja som v Otcovi a Otec vo mne“ (Jn 14, 10 a nasl.).
- Kristus sa stal človekom v pravom zmysle slova, no bez toho, aby prestal byť Bohom.
- Ježiš Kristus ako človek nám bol vo všetkom rovný, okrem hriechu.
- Pán Ježiš svojou ľudskou poslušnosťou napravil Adamovu neposlušnosť.
- Spasiteľ sa preto stal Synom človeka, aby sme sa mohli stať synmi Božími.

Tematický cyklus pripravil PAVOL BZINA

HOLUBICA

Jedným z posledných Božích tvorov bola holubica, ktorá sa neustále sťažovala. Jedného dňa ju dobrý Boh vypočul vo svojej nádhernej záhrade.

„Pane svetov, jeden kocúr ma neustále prenasleduje a chce ma zabiť a zožrať. Každý deň musím pred ním bláznivo utekať na týchto naničhodných nôžkach, čo si mi stvoril!“

Stvoriteľ sa zľutoval nad holubicou a obdaril ju dvomi nádhernými silnými a pohyblivými krídlami.

Onedlho sa holubica s plačom vrátila k dobrému Bohu.

„Pane svetov, ten kocúr ma stále prenasleduje a teraz sa mi s tými krídlami na chrbte pred ním uteká ešte ťažšie. Sú ťažké a moje krátke a slabé nôžky ma ledva nesú!“ Stvoriteľ sa usmial a povedal: „Holubička moja, lenže ja som ti nedal krídla nato, aby si ich nosila na chrbte, ale aby ťa vyniesli k nebu.“

Bruno Ferrero „Ale ved' máme krídla“

sv. Ľudmila 16. september

(* v 2. pol. 9. storočia; † 15. septembra 921 na hrade Tetín)

Ľudmila bola dcérou pšovského vladyku (hrad Pšov, terajší Mělník) a manželkou českého kniežaťa Bořivoja, ktorý raz zavítal s početnou družinou na dvor kniežaťa Svätopluka. Tam spoznal sv. Metoda, ktorý ho i s družinou pokrstil. Ľudmila sa stala horlivou služobnicou Kristovou. Preukazovala skutky milosrdenstva trpiacim ľuďom. Preto ju nazval matkou chudobných. Obaja manželia stavali chrámy po celej krajine. Po Bořivojovej smrti nastúpil ako vládca v roku 894 Svyatopluk a keď v roku 912 zomrel, vystriedal ho Ľudmilin syn Vratislav. Jeho manželka Drahomíra nenávidela Ľudmilu, lebo si namýšľala, že je nebezpečná pre jej vládu. Ľudmila totiž vychovávala z poverenia českej šľachty jej syna Václava. Keď sa Ľudmila utiahla na hrad Tetín, Drahomíra najala vrahov Tunu a Komona, ktorí Ľudmilu zaškrtili dňa 15. septembra 921. Ľud ju ihneď začal uctievať ako sväticu. Tetín sa stal pútnickým miestom. Jej vnuk sv. Václav dal preniesť Ľudmiline pozostatky do Prahy a pochovať v chráme sv. Juraja, kde odpočívajú dodnes.

Kainov komplex

Dejiny Kainovho hriechu sa zopakovali v ľudskom rode už veľakrát. Aj sv. Ľudmila sa stala obeťou závisti.

Bola vdovou po vojvodovi Bořivojovi. Tešila sa veľkej obľube medzi chudobnými, lebo robila skutky dobročinnnej lásky. Manželka jej syna Vratislava, Drahomíra, závidela svokre Ľudmile túto obľubu i vplyv na ľudí. Dokiaľ žil Vratislav, krotila v sebe nenávisť. Ale po jeho smrti sa ujala vlády a začala prenasledovať Ľudmilu. Najprv jej zobrala majetok, potom ju vykázala do Tetína. Ani toto „vyhnanstvo“ Drahomíre nestačilo. Najala vrahov Tunu a Komona, aby Ľudmilu zmárnili. Prepadli ju v jednej z izieb.

„Čo chcete robiť? spýtala sa Ľudmila. „Ublížila som vám niekedy? Nepamätáte sa, koľko dobra som vám preukázala?“ Ale vrahovia mlčali. „Ak ste prišli, aby ste ma zabili, počkajte chvíľu, kým sa pomodlím...“

Keď sa Ľudmila domodlíla, na rozkaz Drahomíry ju udusili jej vlastným závojom.

Jahve láskavo prijal Ábela a jeho obeť. Ale neprijal láskavo Kaina a jeho obeť a Kain sa na to veľmi rozhneval a tvár sa mu zamračila. (porov. Gn 4.)

Vraždil...

Kainov komplex nevyhynul. Drieme v každom z nás. Kto nekrotí svoj hnev a závisť, skôr či neskôr znenávidí blížneho a zabije ho. Aj keď nie navonok, ale vo svojom srdci určite.

Podľa Božieho slova aj to je už vražda.

Pane, prosím ťa, daj mi dnes citlivé svedomie na hnev a závisť. Amen.

www.kjs.sk/vistuckelisty

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
Vo Vištuku

10.IX.2006

12345678901234567890123456789012345667890

12345678901234567890123456789012345667890